

kaj bode z njim, zdaj proti vežnim durim, koder se smejeti nagajivi sestrici in jezi nevoljna mati . . .

I, kaj je bilo potlej? Nežica je morala iti po škafek in po bregu raztrešeno perilce, Mana je morala s tem perilcem še jedenkrat na vodo poplakovat, Marijca pa je sesticama korenček strgala.

P. B.

Radovedni otrok.

Malada mati je v nedeljo popoldne za mizo sedela in čitala na knjigo; njen sinček pa je splezal na klop, gledal jej čez ramo v knjigo in vprašal: „Mati, kaj delate?“

Mati odgovori: „Čitam na knjigo.“

„Kdo vam pa dá knjigo?“

„Pri knjigarji jo kupim.“

„Kje jo pa dobi knjigar?“

„Iz tiskarne.“

„In kdo jo dá tiskarni?“

„Založnik jo dá ondù natisniti.“

„In kje jo dobi založnik?“

„Založniku jo napiše pisatelj.“

„Kdo pa je pisatelj?“

„Pisatelj se imenuje človek, ki piše knjige.“

„Ali vse knjige jeden sam človek piše?“

„Nè, to bi ne bilo mogoče; pisatelj je mnogo.“

„Koliko pa jih je, mati?“

„Dete ljubo, tega pa jaz ne vem.“ —

Sinček počene na klop in se nasloni na mizo, a kmalu zopet vpraša:

„Mati, kaj pa je vse v knjigah?“

„V knjigah je popisano vse, kar ljudje vedó o Bogu, angeljih in ljudéh; o zvezdah, zemlji, živalih, cveticah in še mnogo mnogo drugih stvari.“

„Ali pisatelji vse to iz glave vedó?“

„To se zna, da morajo vedeti.“

„Kako pa pisatelji vse to vedó?“

„Ker so se naučili.“

„Od koga pa so se vse to naučili?“

„Od učiteljev.“

Sineček tiho ponoví: „od učiteljev,“ in po tem zopet dalje vpraša:

„Od koga pa so se učitelji vse to naučili?“

„Oj ti norček, česa me vsega ne vprašáš! Učitelji so se vse to naučili iz knjig.“

„Iz drugih knjig?“

„Dà, iz starejših knjig, ki so bile poprej napisane.“

„Poprej?“ — Sinek se nekoliko zamisli ter potem zopet vpraša: „Kdo pa je poprej tiste knjige napisal?“

„Poprejšni, starodavni pisatelji.“

„Tisti pa so vže umrli, kaj nè, mati?“

„Dà, umrli so.“ — Mati je mislila, zdaj bode radovedni otrok vže umolknil, zatorej zaprè knjigo in hoče vstati, ali sinček jo za roko prime in zopet vpraša:

„Mati, od koga pa so se starodavni pisatelji vse to naučili?“

„Tisti pisatelji so se učili iz še starejših knjig, katere so še prejšni pisatelji napisali.“

„Od koga pa so se učili tisti še starejši pisatelji?“

„Sinek, prosim te, ne bodi vender tako siten.“

„Mati, jaz bi pa vender rad vedel, kdo je učil pisatelje, ki so prvo knjigo napisali?“

Mati je nekoliko v zadregah, kako bi radovednemu otroku odgovorila, vender po kratkem premisleku odločno reče: „Bog.“

Sinek izpusti materino roko, nasloni glavo ob mizo in kakor bi nekaj pre-mišljeval, molči nekoliko časa, potem pa vzdigne glavo in veselo zakliče:

„Mati, zdaj pa vže vem. Bog, ki vse vidi in vse vé, napisal je prvo knjigo ter jo dal človeku, ki jo je prečital, potem pa tudi drugim povedal, kar se je iz nje naučil. Ali ni bilo takó?“

„Menda vže. Kadar bodeš večji, učil se bodeš v šoli vse to, če bodeš le priden in poslušen.“

„Mati, oj priden, zeló priden bodem!“

J. S-a.

Ženjica.

Na pólji se ziblje
Rumena pšenica,
Sè srpom na njivo
Hití mi ženjica.

Kaj pravi sreé ti
Oj deklica mlada?
Glej bilka za bilko
Pod srpom ti pada.

Še veter se s klasi
Igrá nagajivi,
A kmalu bo pihal
Po spraznenej njivi.

Družíc se spominaš
Tak zdravih kot rôsa?
In vender jih smrtna
Posekla je kôsa.

V nebó se oziraj
In prosi Očeta:
Bog, milostno váruj
Mladóstna mi leta.

Fr. Krek.

